

Ο άγιος μάρτυς Ιουλιανός ο Ταρσεύς

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Ο άγιος Ιουλιανός καταγόταν από τα Ανάζαρβα, τη δεύτερη επαρχία της Κιλικίας, και ήταν γιος κάποιου βουλευτή, ενώ η μητέρα του ήταν χριστιανή. Από τη μητέρα του έμαθε την κατά Χριστόν ευσέβεια, γι' αυτό και με επιμονή μελετούσε τις θείες Γραφές. Δεκαοκτώ ετών κατηγορήθηκε ως χριστιανός και οδηγήθηκε στον ηγεμόνα Μαρκιανό, ο οποίος τον πρόσταξε να θυσιάσει στα είδωλα. Επειδή εκείνος αμέσως αρνήθηκε, δέχτηκε βασανισμούς και κτυπήματα σε όλα τα μέρη του σώματός του. Έπειτα τον έκλεισαν στη φυλακή, όπου τον επισκέφτηκε η μητέρα του, η οποία τον συμβούλεψε να μείνει σταθερός στην πίστη του και να πεθάνει για τον Χριστό αν χρειαστεί. Η επιμονή του εξόργισε τον ηγεμόνα που έδωσε εντολή να κλειστεί σε ένα σάκκο γεμάτο από άμμο που μέσα είχαν βάλει δηλητηριώδη ερπετά και άλλα είδη φιδιών και να τον ρίξουν στο μέσο της θάλασσας. Με τον τρόπο αυτό δέχτηκε το στεφάνι του μαρτυρίου. Τον μάρτυρα Ιουλιανό τίμησε με εγκώμια και ο μέγας Χρυσόστομος».

Δεν είναι τυχαίο ότι ο μέγας Πατέρας της Εκκλησίας

άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος θεώρησε τιμή του να εγκωμιάσει τον άγιο μάρτυρα του Χριστού Ιουλιανό τον Ταρσέα, πολύ περισσότερο που επρόκειτο για νεαρό παλληκάρι μόλις δεκαοκτώ ετών. Δεν είχε ξεκινήσει καν τη ζωή του δηλαδή ο Ιουλιανός και βρέθηκε να εμπνέεται από τη Σοφία των αιώνων, τόσο που ο μεγάλος υμνογράφος της Εκκλησίας Ιωάννης μοναχός τον χαρακτηρίζει ως «στήλη που είχε την πνοή κάθε αρετής» (ωδή η´). Κι αυτό σημαίνει ότι η φρόνηση και η σοφία στον άνθρωπο «δεν μετριέται με τον αριθμό των χρόνων της ζωής του» αλλά με την πίστη του στον Θεό και τη θερμή αγάπη του προς Αυτόν. «Αποστάζει ευδιαστό μύρο η σεβαστή και ένδοξη μνήμη σου, στρατιώτη του Χριστού» φωνάζει ο υμνογράφος, «κι εμείς που σε δοξολογούμε στεφόμαστε μαζί σου από άρρητη και ουράνια δόξα» (ωδή ζ´) – μνημονεύουμε τον Ιουλιανό και γεμίζουμε από άρωμα και δόξα! Γι´ αυτό και η θέση του στην Εκκλησία είναι «του φωτεινού ήλιου που καταυγάζει τον κόσμο όλο, ενώ απομακρύνει τα σκοτάδια της αθείας» (στιχ. εσπ.).

Μυημένος στη χριστιανική πίστη από την αγία μητέρα του ο μάρτυρας, η οποία τον παρότρυνε όπως είδαμε να μείνει σταθερός στην πίστη του έως θανάτου – πώς μας θυμίζει τη μητέρα του νεαρού μάρτυρα επίσης από τους αγίους Σαράντα στη λίμνη της Σεβαστείας! – στέκεται ενώπιον του ηγεμόνα σαν λιοντάρι. Όχι μόνο δεν πτοείται, αλλά όσο μεγαλώνουν τα βασανιστήρια τόσο αυξάνει και η πνευματική και ψυχική δύναμή του. Ο άγιος υμνογράφος περιγράφει εξαίσια το τι συνέβη στην παράστασή του αυτή. «Στεκόσουν μπρος στο τυραννικό βήμα, μάρτυς Χριστού Ιουλιανέ, σαν να βρισκόσουν μπροστά στον Κριτή των ζώντων και των νεκρών» (ωδή γ´). Και τι λέει στον «φρενοβλαβή δικαστή»; «Δεν μας έδωσε εντολή ο Θεός να λατρεύουμε λιθάρια και έργα ανθρωπίνων χειρών». «Εγώ ομολογώ την πίστη μου στην αγία Τριάδα, γιατί δεν είμαι άφρων» (ωδή γ´) – μόνον ο άφρων άνθρωπος μπορεί να διαγράφει τον Θεό από τη ζωή του και να λατρεύει είδωλα.

Πού έβρισκε τη δύναμη αυτή ο νεαρός Ιουλιανός για να στέκεται έτσι; Μήπως ήταν η νεότητα που τον είχε συνεπάρει, όπως βλέπουμε συχνά σε νεαρούς που προβαίνουν σε «αποκοτιές»; Όχι, επισημαίνει ο άγιος ποιητής. «Δεν ήταν η ρώμη της νεότητάς του που τον έκανε νικητή της δεισιδαίμονος πλάνης, αλλά ο αήττητος πόθος για τα πάθη του Χριστού» (ωδή δ΄). Τον Χριστό και μάλιστα Εσταυρωμένο έβλεπε ενώπιόν Του αδιάκοπα ο νεαρός μάρτυς, κι «Αυτόν επιθυμούσε να μιμηθεί σε όλα» (ωδή ε΄). Και μάλιστα μέσα στα μαρτύρια ευρισκόμενος «σαν άκακο αρνί κι αυτός όπως ο Κύριος» (ωδή ε΄) «δεν ένιωθε τους πόνους, γιατί φυλασσόταν από τον πόθο του Χριστού» (ωδή δ΄). Και τι συμβαίνει; «Μετά τα πρώτα βασανιστήρια με μεγαλύτερη δύναμη σαν λιοντάρι καλούσε τους τυράννους με νήφουσα κραυγή να μετανοήσουν και να υμνολογήσουν και αυτοί τον αληθινό Θεό» (ωδή η΄).

Τον ρίξανε μαζί με δηλητηριώδη φίδια μέσα σε σάκκο στη θάλασσα κι εκεί τελειώθηκε μαρτυρικά. Μα η τελειώσή του αυτή ήταν νίκη του «κι απέναντι στον αλαζόνα αρχέκακο δράκοντα διάβολο ως πολύμορφο φίδι» (κάθισμα όρθρου, ωδή θ΄), αλλά «κι απέναντι στην υπερηφάνεια του τυράννου» (ωδή θ΄). Έτσι γίνεται πάντοτε, όπως το βλέπουμε στον Σταυρό του Κυρίου: θεωρείσαι ότι ηττήθηκες, αλλά η «ήττα» σου αυτή συνιστά τη μεγαλύτερη νίκη απέναντι σε όλες τις αντίθεες δυνάμεις, αισθητές και υπεραισθητές. Γιατί η «ήττα» αυτή ως καρπός υπακοής στο θέλημα του Θεού και αγίας ταπείνωσης επισύρει πλούσια την παντοδύναμη χάρη Εκείνου. Ο Θεός βεβαίως δεν άφησε τον άγιο στα βάθη της θάλασσας. «Το Πνεύμα του Θεού τον έφερε στην ξηρά, όπου μία αγία χριστιανή γυναίκα φωτίστηκε και κατάλαβε τι συνέβαινε. Υποδέχτηκε το λείψανο και το ενταφίασε με τον πρέποντα τρόπο» (στιχ. εσπ.). Έκτοτε πολλά τα σημεία και τα θαύματα που επιτελεί ο άγιος Ιουλιανός, και με την επίκλησή του και με τη σκόνη ακόμη των λειψάνων του (στιχ. εσπ., ωδή ς΄).

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3n8mkbK>